

Dos móns, d'Asier Garriz Galan

Estic a punt de tastar la mort. Sóc en Jack i visc a Barcelona. Tinc càncer de pulmó. Els metges diuen que em moriré aproximadament en una setmana. Només un medicament experimental em podria salvar. No tinc por a la mort, només tinc por de fer mal a la meva família quan me'n vagi a un lloc que desconec. Sóc humà, he de morir, però no esperava anar-me'n tan d'hora.

Just una setmana després d'aquesta reflexió d'en Jack.

- Doctor, se'ns n'està anant, en Jack se'ns en va!

- Poseu-li el sedant perquè no pateixi!

Vaig notar el líquid baixant per les meves venes abans de morir. Els meus ulls cansats tancant-se lentament van fer caure una llàgrima tranquil·la.

L'últim que vaig notar va ser el meu cor que s'aturava.

Després de morir vaig veure una llum blanca. Tot seguit la llum blanca va anar desapareixent i va aparèixer un dels meus records més estimats. Era jo amb el meu pare i la meva mare corrent al voltant d'un llac. Recordava el meu primer amic i les nits d'hivern assegut prop del meu gos.

De sobte, una persona va interrompre els meus records. Era una persona vella que em va dir:

- Benvingut al món dels morts. Planeta?

- Com que planeta? Li vaig contestar.

- Ets de Mart, de Júpiter o de la Terra?

- Terra, Terra! Vaig respondre.

- Bé, segueix-me.

De cop i volta la vaig perdre. Vaig sentir una veu dient-me que havia d'escollir entre tres portes i que seguís el meu instint. El meu instint em va dir que la de la dreta era la més apropiada per a mi. Quan vaig entrar dins vaig veure diferents paisatges: paisatges desèrtics, muntanyosos, gelats... Fins i tot hi havia paisatges de Mart, Júpiter i altres planetes.

Em van dir que escollís i finalment em vaig decidir pel muntanyós. Vaig decidir aquell perquè a mi la muntanya m'agrada molt amb el seu aire pur i amb el seu verd únic.

Quan vaig entrar dins era com si tornés a la vida.

La veu em va dir que caminés fins dalt de la muntanya.

Mentre pujava vaig trobar-me persones que em preguntaven si era nou. Va haver-hi una persona que em va abraçar i em va dir que havia de ser fort per descobrir la veritat. Fins i tot vaig trobar-me marcians i jupitarians.

Quan vaig arribar al cim la veu em va dir:

- Ara que ja has pujat al cim de la muntanya t'he de confessar una cosa. La cosa més important que has de saber en aquest món de morts.

Zzzzzt, pffittt, zzzzt, pffittt zzzzt...

- Què passa? Vaig preguntar.

- Estàs tornant al món dels vius.

- Perquè? Vaig preguntar.

- Es veu que la medicació que prenies t'està fent efecte ara.

- Espera! Em pots dir aquella cosa que era tant important?

- No. No t'ho puc dir. Això ho descobriràs quan tornis a morir.

Vaig tornar a veure la llum blanca. I de sobte se'm van obrir els ulls lentament.

Sentia unes veus dient:

- Jack! Jack! Em sents?

Era la meua família, astorada en veure que tornava a ser allà.

Els vaig preguntar què havia passat i em van dir:

- Has estat mort durant unes hores. Per sort la medicació t'ha tornar a donar la vida.

Després d'un es hores de recuperació i quan la meua família ja havia marxat a dormir cap a casa, vaig posar-me a rumiar:

- Quina llàstima! No he pogut saber un dels més grans misteris de la història de la humanitat.

Però aquella estona que vaig estar al món dels morts em va fer pensar que he de lluitar per viure tot el que pugui, i així quan em mori estaré satisfet per tot el que he fet i tot el que he viscut. I quan em mori podré descobrir aquella cosa tan important que em va estar a punt de dir aquella veu misteriosa.